

РЕШЕНИЕ

№ 1038

гр. София, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 72 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Б. СТ. Ш. СТАВРУ

при участието на секретаря Ю. АСП. И.А
като разгледа докладваното от Б. СТ. Ш. СТАВРУ Гражданско дело № 20231110107442 по описа за 2023 година

Ищецът ЗАД „.....“, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. София,, твърди, че в изпълнение на договор за застраховка „Каско“ заплатил обезщетение за щети на застрахованото МПС марка „Ауди“, модел С7, с рег. №, резултат от ПТП, настъпило на 23.04.2018 г., в размер на 348.50 лв. /296.50 лв. застрахователно обезщетение и 52 лв. разходи за пътна помощ/. Щетите по автомобила – по предна дясна гума и по предна дясна джанта, били получени при ПТП, настъпило поради попадане на автомобила в необезопасена и необозначена дупка в участъка между ул. Съединение /с. Лозен/ и АМ Тракия. Тъй като на С. о. е възложено поддържането на общинските пътища, ищецът поканил о.та да му възстанови платеното обезщетение, заедно с 10 лв. ликвидационни разноски, което ответникът не сторил. Ето защо ищецът моли ответникът да бъде осъден да му заплати сумата в размер на 358.50 лв., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане, както и мораторна лихва в размер на 109.25 лв. за периода 10.02.2020 г. – 10.02.2023 г. и разноските по делото.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, в който оспорва предявените искове по основание и размер. Твърди, че препятствието не е конкретизирано по размер и местоположение, както и че не се установява по несъмнен начин да е настъпило ПТП, при което да са причинени вреди. Оспорва представения протокол за ПТП. Твърди съпричиняване. Оспорва да е налице валидно застрахователно правоотношение. Счита, че не дължи мораторна лихва, тъй като ищецът не го е поканил да изпълни. Моли за отхвърляне на исковете, а в условията на евентуалност – ако исковете бъдат уважени, да се осъди третото лице помагач на негова страна – „ГБС –“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. София,, да плати сумите, които бъде осъден да плати на

ищеца за обезщетение, лихва и разноски. Твърди, че между С. о. и „ГБС –“ АД бил сключен Договор № г., с който на ответника по обратния иск било възложено извършването на дейности по поддържане и текущ ремонт, включващ райони „Панчарево“, „Младост“, „Студентски“, „Изгрев“. Поддържа, че съгласно сключения договор, изпълнителят следва да възстанови причинените вреди от неизпълнение или некачествено изпълнение на договора. Моли за уважаване на обратния иск, в случай че първоначалният бъде уважен, за стойността на вредите, които С. о. бъде осъдена да заплати, лихвата и разноските, възложени в нейна тежест. Претендира разноски.

Като трето лице помагач на страната на ответника е конституиран „ГБС –“ АД.

Приет е за съвместно разглеждане предявеният от ответника С. о. срещу „ГБС –“ АД обратен иск за осъждането му да плати сумите, които бъде осъдена С. о. да плати на ищеца. В срок е постъпил писмен отговор по обратния иск от ответника по него, с който оспорва същия като неоснователен. Не оспорва, че между него и ищеца по обратния иск съществува договорно правоотношение относно извършване на дейности по поддръжка на пътни участъци, съгласно Приложение № 11 към Договор № г. Посочва, че в конкретния случай инцидентът е настъпил извън населено място, а задълженията на изпълнителя включвали абонаментна поддръжка единствено на територията на населените места, а извън тях само с изрично възлагане с възлагателно писмо. Евентуално поддържа, че са спазени всички указания за безопасна работа по време на осъществяване на абонаментната поддръжка на пътя. Посочва още, че възложителят е следвало да упражнява контрол върху дейността на изпълнителя и да го сигнализира при отклонения, което не е сторил. Моли за отхвърляне на искове.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на производството са искове с правно основание чл. 410, ал.1, т.2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД и обратен иск с правно основание чл. 79, ал.1, вр. чл. 82 ЗЗД.

С плащането на застрахователното обезщетение, застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, което отговаря за неговите виновни противоправни действия. Обемът на суброгационното право включва както правата срещу физическото лице – пряк причинител по чл. 45, ал. 1 ЗЗД, така и правата на увредения по чл. 47 – 49 ЗЗД срещу лицата, които носят отговорност за чужди виновни действия – в този смисъл ППВС № 7/4.10.1978 г. Отговорността е по чл. 49 ЗЗД, доколкото се твърди нарушение на предписано правило /неподдържане на пътя в изправност/, и вредата не следва от обективното качество на вещта.

Установява се от представената по делото двустранно подписана полица наличието на валидно възникнало с ищеца правоотношение по договор за имуществена застраховка „Каско“ с предмет МПС „Ауди“, модел С7, с рег. № Обектът на застрахователно покритие е уговорен по Клауза Пълно каско, която съгласно Общите условия включва като покрит риск и щети на МПС от нарушена цялост на пътното платно.

Установява се и че в срока на действие на застрахователния договор е настъпило застрахователно събитие – пътно-транспортно произшествие, в резултат на което е увреден

автомобилът, предмет на застраховката – на 23.04.2018 г. при движение по ул. „Съединение“ в гр. Лозен на 750 м. преди АМ Тракия, МПС попаднало в необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно, при което се спукали предна дясна гума и джантата, което наложило транспортиране на автомобила с пътна помощ. Горното безспорно се изяснява от събраните по делото писмени и гласни доказателства и заключението на САТЕ. На първо място, съдът може да основе своите изводи на описаната в протокола за ПТП схема и на констатацията за наличието на препятствие на пътното платно, доколкото са обстоятелства лично възприети от длъжностното лице, което го е съставило, което обуславя и материалната доказателствена сила на протокола относно тези факти. В случая в протокола за ПТП е отразено наличието на дупка на пътното платно. В уведомлението за щета водачът – Е. В., е отразил като механизъм на произшествието преминаването на автомобила през дупка на пътното платно. Разпитан като свидетел, той сочи, че пътувал към село Лозен рано сутринта и попаднал в дупка на пътя, която не се виждала и била много голяма, но не била сигнализирана. Прибрал се с пътна помощ, което е видно и от транспортния лист. Според заключението на вещото лице получените щети са резултат от този механизъм на ПТП.

Поради изложеното съдът приема, че на описаното в исковата молба място е била налице неравност на пътя – необезопасена дупка, необозначена по начин, позволяващ избягването ѝ.

С настъпването на застрахователното събитие за застрахователя е възникнало задължението да заплати застрахователно обезщетение в полза на застрахования в размер на претърпяната вреда. Установява се от представените от ищеца платежно нареждане и опис, а и не е спорно по делото, че той е заплатил застрахователно обезщетение – на 11.5.2018 г. в размер на 296.50 лв. на увредения собственик, а на 17.5.2018 г. и 52 лв. за пътна помощ.

С оглед на изложеното съдът приема, че е настъпил застрахователен риск, носен от ищеца, като в изпълнение на договорното си задължение, той е заплатил на увреденото лице обезщетение в размера на действителните вреди. Налице е основание за суброгация срещу причинителя на вредата.

В случая, не се спори, че пътят, на който е реализираното произшествието, е общински път по смисъла на чл. 3, ал. 3 от Закона за пътищата, поради което и на основание чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 ЗП ответникът е задължен да осъществява дейностите по поддържането му, включително до извършването на ремонтните дейности да означа съответната дупка с необходимите пътни знаци с оглед предупреждаване на участниците в движението съобразно чл. 13 ЗДвП.

О.та като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В конкретния случай, именно бездействието на последните във връзка с обозначаване на дупката до премахването ѝ, е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП, поради което и на основание чл. 49 ЗЗД ответникът носи отговорност за причинените при процесното ПТП вреди.

Искът е доказан по основание, тъй като са налице предпоставките за суброгиране срещу

ответника.

Обемът на регресното вземане се определя от размера на действителните вреди, но не повече от извършеното застрахователно плащане.

Според заключението на автотехническата експертиза, стойността, необходима за възстановяване на увредения автомобил изчислена на база средни пазарни цени е 381.96 лв.

Застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието, но не повече от застрахователната сума, която от своя страна не може да надвишава действителната или възстановителната стойност на имуществото. Тази стойност е пазарната стойност на необходимите нови части и труд към датата на настъпване на събитието, тъй като в нейните предели застрахованият може да замести увреденото имущество с еквивалентно по вид и качество. Доколкото платената от ищеца сума е по-малка от установената от вещото лице стойност на вредите, с нея се съизмерява регресното право на ищеца, като следва да се прибавят и направените ликвидационни разноски от 10 лв., общо 358.50 лв.

Възражението на ответника за липса на предприети от водача действия за избягване на препятствието следва да се разгледа като такова за съпричиняване на вредоносния резултат, което съдът намира за неоснователно. Принос от страна на увредения по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е налице в случаите, когато с поведението си той самият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите, така че увреждането настъпва като пряка последица и от негови действия или бездействие. В доказателствена тежест на въвелия възражението ответник е да установи по реда на чл. 154, ал. 1 ГПК фактите, на които основава същото. В случая по делото не се събраха доказателства, от които да се установява, че с поведението си водачът на увредения автомобил е допринесъл за настъпване на ПТП. При липсата на съпричиняване, няма основание за намаляване на дължимото обезщетение за вреди.

Доколкото ответникът не установи погасяване на дълга, предявеният иск се явява изцяло основателен и следва да се уважи, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба.

Относно обезщетението за забава: За процесното вземане е приложима разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД и ответникът изпада в забава от датата на поканата за плащане. В случая претенцията срещу него е предявена на 30.5.2018 г., когато е получена регресната покана в о.та /видно от печата/. Считано от 10.02.2020 г. /от когато се претендира лихвата/ до 10.02.2023 г. обезщетението за забава в размер на законната лихва възлиза на 109.25 лв., за които искът следва да се уважи.

С оглед основателността на главния иск, съдът следва да се произнесе по предявения обратен иск.

Искът е с правно основание чл. 79, ал.1, вр. чл. 82 ЗЗД.

Неизпълнението на договорно задължение по причина, за която отговаря неизправната страна, поражда за изправната страна правата по чл. 79, ал.1 ЗЗД, а именно да иска изпълнение заедно с обезщетение или да иска обезщетение за неизпълнение. Съгласно чл. 82 ЗЗД, обезщетението обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, доколкото са пряка и

непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждаване на задължението. Претърпяната загуба обхваща намаляване на имуществото, а пропуснатата полза – неосъществено негово увеличаване. Основателността на претенцията за обезщетение за договорно неизпълнение за причинените имуществени вреди е обусловена от установяването на следните кумулативни предпоставки: наличието на валидно договорно правоотношение, от което да възниква задължение за изпълнение; виновно неизпълнение /пълно или частично/ на договорното задължение; вреди, настъпили от неизпълнението и причинна връзка между неизпълнението и настъпилите вреди.

Видно от представения договор от 4.05.2015 г., С. о., възложител, възложила на изпълнителя „ГБС –“ АД да извършва дейности по поддържане и текущ ремонт на уличната мрежа в шеста зона, включваща райони Панчарево, Младост, Студентски, Изгрев, които дейности включват и ремонт и поддържане на пътната настилка, като за улиците и булевардите посочени в Приложение 11 се изисква текущо поддържане на пътя, а за останалите - само по конкретно възлагане. Следователно по отношение на улиците в списъка по Приложение 11 договорът има характера на такъв за абонаментно обслужване и поддържане за срока на действие, който е 48 месеца, а за останалата част от уличната мрежа ремонтите се осъществяват по изрично възлагане и се заплащат след приемане на работата. Не е спорно по делото, че село Лозен попада в район Панчарево, както и че ул. Съединение е включена в Приложение 11. Неоснователно е възражението на ответника относно мястото на ПТП, тъй като в протокола за ПТП ясно е посочено, че е настъпило именно на ул. Съединение преди автомагистралата, т.е. в границите на населеното място. Ето защо „ГБС –“ АД отговаря за поддържането на пътя, където е настъпило процесното ПТП, съответно следва да отговаря пред възложителя, ако той претърпи вреди от некачественото поддържане на пътя. Това следва и от чл. 17, ал.2 от договора, според който всички вреди понесени от възложителя поради некачествени СМР са за сметка на изпълнителя. В случая изпълнителят не е изпълнил всички свои задължения по договора, след като е допуснал наличието на небезопасна дупка на пътната настилка, в която е пропаднал автомобилът и така е настъпило процесното ПТП. От друга страна с настоящото решение главните иски против о.та са уважени и същата е осъдена да заплати платеното от ищеца застрахователно обезщетение и лихва за забава, с което ще претърпи вреда. В този смисъл съдът приема, че е налице и втората предпоставка за възникване на претендираното право на обезщетение. Следователно, в полза на ответника съществува вземане за обезщетение от неизпълнение на задълженията по договора, съответно ответникът по обратния иск на свой ред следва да бъде осъден да заплати на С. о. обезщетенията за главница и забава, които ще плати о.та на застрахователя. Ето защо следва да се постанови решение, с което осъдителният иск против „ГБС –“ АД се уважи за сумите 358.50 лв. главница и 109.25 лв. лихва, ведно със законната лихва от предявяването му до изплащането им.

Относно разноските:

Предвид изхода на правния спор и на основание чл. 78, ал.1 ГПК, претенцията на ищеца за разноски е основателна и следва да му се присъдят направените разноски за държавна такса 100 лв., депозит вещо лице 360 лв., депозит свидетел 30 лв. и юрисконсултско

възнаграждение 120 лв. Ответникът по обратния иск дължи на С. о. претендираните разноси за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв.
Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА С. о., с адрес гр. София,, представлявана от кмета на о.та, ДА ЗАПЛАТИ НА ЗАД „.....“ АД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр. София,, на основание чл. 410, ал.1, т.2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, сумата от 358.50 лв., представляваща регресно вземане за платено обезщетение за имуществени вреди от ПТП настъпило на 23.04.2018 г. в с. Лозен, ведно със законната лихва считано от 10.02.2023 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от 109.25 лв. обезщетение за забава за периода от 10.02.2020 г. – 10.02.2023 г., и на основание чл. 78, ал.1 ГПК сумата от 610.00 лв. разноси по делото.

Решението по главния иск е постановено с участието на трето лице помагач на страната на ответника – „ГБС –“ АД, ЕИК

ОСЪЖДА „ГБС –“ АД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр. София,, ДА ЗАПЛАТИ на С. о., с адрес: гр. София,, представлявана от кмета на о.та, на основание чл. 79, ал.1 ЗЗД, сумите 358.50 лв. главница и 109.25 лв. лихва, които о.та е осъдена да плати, представляващи обезщетение за вреди от неизпълнение на договор от 4.05.2015 г. с предмет поддържане и текущ ремонт на уличната мрежа и пътните съоръжения, ведно със законната лихва считано от 20.03.2023 г. до изплащането им, и на основание чл. 78 ГПК сумата от 100 лв. разноси по делото, ПРИ УСЛОВИЕ, че сумите бъдат заплатени от С. о. на ЗАД „.....“ АД.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____